

се питахме: защо такава име? После узнахме (въ манастира), че за това име на езерото съществуватъ две легенди:

1. Следъ потопа тукъ останало нѣкакво грамадно животно, което, като не могло да се побере въ езерото умрѣло и вмирисало водата.

2. Нѣкога тукъ излѣзла силна буря, изхвърлила всичката риба отъ езерото, която умрѣла и вмирисала езерото.

Л. и Ст. направиха съ голѣми усилия снимки на езерото — общъ изгледъ. После — още една заедно съ насъ, накацали по камънитѣ до брѣга. Михме се, прахме се, обѣдвахме и, безъ повече да се бавимъ, къмъ два часа следъ обѣдъ тръгнахме, обезпокоени, че манастирътъ е далечъ и че не знаехме откъде точно ще слѣземъ долу на пжтеката, която води по р. Рила за манастира. Имало пжтека тукъ, която водѣла презъ манастирската мандра право за манастира, обаче, пазачътъ не я знаеше, и ние не можахме да я улучимъ.

Ние направихме огледъ на мѣстността и следъ малко колебание решихме да се спустнемъ по стрѣмината северно, право надолу, перпендикулярно къмъ р. Рила, която буйно шумѣше въ дъното на пропастьта. Тукъ съ насъ се случи цѣло приключение, което ни постави предъ голѣма опасностъ. Отначало сравнително лесно преминахме около петдесетъ крачки, спускайки се по каменния сипей. Но следъ това навлѣзохме въ гжстъ непроходимъ *клекъ* — низкостебленъ пълзящъ боръ. Щомъ навлѣзешъ въ него нѣколко крачки по посоката, въ която е наведенъ, не е възможно вече да се върнешъ назадъ. Ние изведнажъ се намѣрихме въ положение на особенъ пленъ: назадъ не може да се върнемъ, а може само напредъ да се движимъ и то извънредно бавно, провирайки се презъ непрогледния гжсталакъ, стѣпвайки по кривитѣ наведени клони, безъ да опираме на земята, както маймунитѣ въ тропика. Ние се движехме, за да се